

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΡΑΟΛΟ ΤΕΓΛΙΟ

Ο ΧΗΡΟΣ

Ένω ή νεκροφόρος άπομακρυνόταν άπ' τό σπίτι, ή γρηές ποδι-
χαν μείνει πίσω άρχισαν τή κακοχλοσσία :

— Η καμένη, πέθανε άπ' τή υπερβολική τής στενοχώρια !
είπε ή ναβάρισα στήν θυροπό του γειτονικού σπιτιού.

— Ο κακούργος τήν έφαγε! Όλη τήν ήμέρα του θεού δέν
άλλαξε μαζί τής ούτε δέκα λόγια, είπε ή θυροπό.

— Αυτός δέν εινε άνθρωπος. Εινε θηρίο !
— Καυμένη γυναίκα !

— Έλα, πάντα γλωσσολοκάνες ! φώναξε άπ' τό παράθυρο του
ό άνοικιστής του πρώτου πατώματος, ένας μεσόκοπος ύπάλληλος,
παντρεμένος με μία μέγαιρα. Μακάρι να συνέβαινε και σε μένα
ίκεינו που συνέβη σ' αυτόν, τόν δυστυχή. Αυτόν ό θάνατος τής
γυναίκας τόν τόν έρασε σε άπελπισία κ' άς λέτε δ, τι θέλετε. Ένω
άν πέθανε ή δική μου, έγω θά σάς έκανα ένα μεγαλοπεπτετατο
τραπέζι.

— Ούτε πιστεύετε, ότι ή λύπη που δείχνει εινε πραγματική ;
ώρτισε ειρωνικά ή ναβάρισα.

— Τι λέτε καλέ ; Όλο ύποκρισία ήτο... στρίγγιλις ή κοριέ-
οισσα.

Ένω ή κακοχλοσσία άναντίον του έμείνετο, ό δυστυχος ό χή-
ρος, μόλις γύρισε άπ' τό νεκροταφείο τρέβησε κατ' εύθειαν στήν
δουλειά του, στο Δημαρχείο όπου ύπηρετούσε ως κλητήρας.

Ήταν άνθρωπος ταπεινός, μετρημένος και γι' αυτό ίσως
ήταν κ' άνθρωπος τού καθηκοντος.

Ο θάνατος τής γυναίκας τόν εινε ρίξει σε μεγάλη άπελι-
πσία και, πούδ ε ρει, τι θάκανε άπ' τήν στενοχώρια του, άν δέν
είχε τήν «μικρούλα του», τό μόνο πλάσμα που του έμενε παιά στον
κόσμο, τή μόνη τόν παρηγοριά, τή κοριτσάκι του που του
άφησε πίσω ή πεθαμένη, ένα ευφρόσυνο, στοργικό και με-
τρημένο κοριτσάκι, που τό λάτρευε διαος ή Παναγία τόν Χρι-
στό. Έπερτε να ζήση παιά γι' αυτό. Γιατί τό φτωχό κοριτσά
ήταν άρωστο. Ή φτωχισίος του ροκάνειε τά σπλάχνα, και
αυτό ήταν που δυνάμωνε άκόμη περισσότερο τήν άπελπισία
του δύστυχου πατέρα, ό όποιος κοντά σ' άλλα ήταν φτωχός.

Γι' αυτό με μεγάλη δυσκολία κατόρθωσε να τή βγάξη πέρα
με τόν μικρό μισθό του, να πληρώνη τά φάρμακα και τά δυ-
ναμοσικά τής «μικρούλας», τά άνωφελα γιατρικά που διατά-
ζει ή έπιστήμη σε παρόμοιες περιστάσεις. Κανένας δέν μπο-
ρούε να έξηγήση πώς με τίς διακόσιες πενήτη λιρέττες που
έπερνε τόν μήνα άπ' τό Δημαρχείο και με τήν τρομερή άρβι-
βια τής ζωής, κατόρθωσε ν' άντιμετωπίζη τις άνάγκες του
σπιτιού του.

Και σ' αυτό άκόμη ή κακοχλοσσία έδινε κ' έπερνε :

— Δέν τό χωράει τό μυαλό μου ότι μπορεί να ζή μόνο με
τό μισθό του κλητήρα, έλας ή μιά άπ' τις γειτονισσες. Κάτι
θά κάνη άκόμα...

— Αί !... Δέν έξερει κανείς. Υπάρχουν τόσες καταγεγραφές
στην έπιχή μας !... συμπλήρωσε ή άλλη.

Όσοσο, ή ζωή περνούσε ήσυχά στο σπίτι του χήρου Στε-
νόχωρη βέβαια ζωή, άλλα γεμάτη άπ' τήν άμοιραία άγάπη του
πατέρα και τής κόρης.

Έξαφνα όμως ένα βράδυ, ένα παγερό χειμωνιάτικο βρά'υ,
άκούστηκε ένας πυροβολισμός μέσα άπ' τό δωμάτιο, στο όποιο
κατοικούσε ό χήρος με τό κοριτσάκι του. Οι γείτονες και πρό
πάντων ή γειτονισσες πεταχθηκαν άμέσως έξω άπ' τά διμε-
ρισμάτα τους.

— Δέν σάς τό έλεγα έγώ ; φώναξε θορυβευτικά ή ναβάρισα.
Αυτό εινε τό σπίτι τής άμαρτίας και τών έγκλημάτων !

— Για σταθήστε ν' άκούσουμε, είπε μιά άλλη. Μπά ! Περιεργο.
'Απόλυτη ήσυχία...

Και άφού έκαναν μιά πρόκληση σύσκεψη ή γυναίκες άωρησαν
πρός τό δωμάτιο του χήρου, έπισκαν τήν πόρτα και μπήκαν μέσα.

Με τήν πρώτη ματιά είδαν τό κοριτσάκι του τή μικρή Λιζέττα,
ξαπλωμένο κατά γής με μιά πληγή στον κρόταφο, άπ' τήν όποια
έτραχε άρθρονο αίμα ! Στό μικροσκοπικό χέρι τής κρατούσης
ένα περιστρόφο με τό δάχτυλο στήν ακανάβη. Δίπλα στο πτώμα του
κοριτσιού ήταν γονατισμένος ό χήρος πατέρας του, άμίλητος, με
τά μάτια βουρκωμένα, σάν άποβλακωμένος, σε μιά κατάσταση τε-
λείας άποκαυνώσεως.

— Έμπρός ! Τραχάτε, έχει τηλεφώνο στο θυροπορο μου. Είδο-
ποίησε τή άστυνομία και κλείστε καλά τις πόρτες, φώναξε ή θυ-
ροπό του διπλανού σπιτιού. Εινε ίκανός να τό σκάση και να φύγη.

Σε λίγο έφθασε ό άστυνομικός, με τόν λατροδικαστή και άρκετούς
χωροφύλακες. Έξήτασαν τό πτώμα κ' άπ' τήν στάσι στήν όποια
βρισκόταν συνεισέτησαν ότι έπρόκειτο περί έγκληματος.

— Ένα κοριτσάκι, είπε ό άστυνομικός, δέν αυτοκτονεί έτσι στα
καλά καθωμένα, και πρό πάντων, δέν ξαπλώνεται σ' αυτή τήν
στάσι τήν ώρα που έσπυχάει.

— Ούτε εινε δυνατόν νά'η τόση δύναμη, όστε με τό ένα μόνο
δάχτυλο να πύση τή ακανάβη, πρόσθεσε ό λατροδικαστής.

— Εινε συνηθισμένο τέχνασμα τών έγκληματιών να βάζουν τό
περιστρόφο στο χέρι του θύματος, είπε συμπραρασιακός ό άστυ-
νομικός.

Και άκουμπώντας βαρύ τό χέρι του στον ώμο του χήρου, ό έκ-

πρόσποπος έκείνος τής έξουσίας, του φώναξε με ύφος άγριο :

— Έν όνόματι του νόμου σε συλλαμβάνω !
— Από τό σφιγγένο σώμα του χήρου δέν βγήκε ούτε παράπονο,
ούτε διαμαρτυρία. Ο πόνος του ήταν βαρύς, άβάσταχτος !...

Ή ανάκρισις τελείωσε γρήγορα.

Όλες ή γειτονισσες προθυμοποιήθηκαν να τρέξουν και να κα-
ταθέσουν ότι φαντάζονταν εις βάρος του χήρου. Βεβαίως χωρίς
δισταγμό, ότι είχε ψυχή κακούργου, ότι αυτός είχε στείλει στον
τάφο με τόν τρόπο του και τήν μακαρίτισσα μητέρα τής μικρής.

Δέν ύπήρχαν βέβαια άποδείξεις τής ένοχής του χήρου, αλλά
αυτό δέν έσημαινε τίποτε. Ή γνομώματευσ του λατροδικαστού έτι-
νιζε καθαρά ότι ένα κοριτσάκι δώδεκα χρονών δέν αυτοκτονεί
μόνο του, δέν μπορεί να πύση με τό ένα δάχτυλο τή ακανάβη
του περιστρόφου. Έπειτα ήταν με τό ένα άλλο λόγο που έγει-
ροτέρωσε τήν θέα του συλληφθέντος. Ή ιουλική έφημερίδες είδη
και μερικές βδομάδες είχαν έκταρα-τίσει ένανίον τής άστυ-
νομίας και κατηγορούσαν τά δογνάτα τής επί άνικανότητι. Έξη έγ-
κλήματα είχαν γίνει τούς δυο τελευταίους μήνες μέσα στην πόλι και
όμως οι ένοχοι δέν είχαν άνακαλυφθί. Και τώρα ή άστυνομία βρήκε
τήν εύκαιρία ν' άναστήλωσε τό κλονισμένο γόητρό τής, πάνοντας
τόν δύστυχο αυτό άνθρωπο...

Ήρθε κ' ή μέρα τής δίκες.

Μέσα στήν αίθουσα του κακούργοεικίου, ύστερα όπ' τή διαδι-
κασία ό πρόεδρος διάβασε τήν άπόφαση με σκληρό τόνο άγνης :

— Τριάντα έτών ειρκή και ίσοβία στέρησης τών πολιτικών δι-
καιωμάτων !...

Ο κατάδικος έστάλη στην φυλακή του Πορτολαγγόνε. Έφ-
φτασε έκει με τό κεφάλι σκυφτό, καμπουρισμένος, άποβλα-
κωμένος σχεδόν άπ' τόν πόνο του. Ή πόρτα του κελιού έκλει-
σε πίσω του, χωρίς άπ' τό στήθος του να βγη κανένα παράπο-
νο, καμιά διαμαρτυρία.

Πέρασαν άρκετά χρόνια. Τό έγκλημα είχε ξεχαστή σχεδόν
έντελώς όταν ή τύχη και ή κακή κατάσταση των ταχυδρομικών
έσκηνοθέτησαν ένα άπροσδόκητο περιστατικό. Κάποια μέρα
ό διευθυντής τής «Ρουνομίας, αυτός ό ίδιος που είχε μπι
πρώτος στο δωμάτιο του χήρου μετά τό έγκλημα, βρήκε μέ-
σα στήν άλληλογραφία του έναν φάκελλο κτερινισμένο. Δί-
πλα στήν διευθυσία ή ύπηρεσία του Ταχυδρομείου είχε γρά-
ψει : «Αγνος ή διαμνη του παραλήπτη. Αγνος και ό άποστολεύς. Διαβιβάζεται προς τήν διεύθυνση τής
«Αστυνομίας».

— Συνειδημένα πράγματα, έψηθύσε ό άστυνομικός.

Κι' άνοιξε άνόρηχα τόν φάκελλο και έβρισκε μιά άδιόφορη
ματιά στο περιεχόμενό του. Άλλά σχεδόν άμέσως νινάθηκε
άπ' τή θέα του και άρχισε να διαβάζη προσεκτικώτερα. Τό
γράμμα αυτό περιείχε τά εξής :

«Αγαπήτ' Μπαμπά,

Μιά και πέθανε ή μαμά τί να γάνω παιά έγώ στον κό-
μο ; Άρρωστο καθώς είμαι δέν μπορώ να σε βοηθήσο,
και όμως έχεις κάνει τόσα πολλά για μένα, καίμενε μου
μπαμπούλη ! Όταν κανένας ύπαφέρει, χωρίς καμιά έλπί-
δα, ή ζωή εινε τόσο άσχημη που προτιμά να τήν πετάξω
άπό πάνω μου. Ναί, μπαμπά μου, συγχώρησε μιά λυπή-
σο με. Άντιό !
Ή καυμένη σου Λιζέττα.

Έμβρόντητος ό άστυνομικός κύτταξε τήν διεύθυνση του φακέλ-
λου και είδε πώς άπευθυνόταν στον χήρο κλητήρα του Δημαρχείου
που είχε καταδικασθί ως φονιάς του κοριτσιού του. Κύτταξε τήν
χρονολογία τής έπιστολής, συμβουλεύθηκε και τό άρχειο τής 'Α-
στυνομίας και είδε ότι ήταν γραμμένη μιά μέρα πρό του φόνου τής
μικρής.

Τόν κατέλαβα τότε μιά άπέρανη τύψεις συνειδήσεως για τό
κακό που έθελά του είχε κάνει στον δυστυχισμένο πατέρα, ό ό-
ποιος ήταν άθώος και που σάν να μην του έφθανε ή δικτυαία που
έχασε τήν μοναχοκόρη του, είχε κατηγορηθί κ' άλλος ως δολοφό-
νος τής.

Άμέσως ό άστυνομικός διευθυντής ένήργησε και πέτυχε τήν
ανάθεώρηση τής δίκες. Άποδείχθη πώς ή Λιζέττα αυτοκτονήσε
πραγματι, στέλλοντας τήν προηγουμένη τό γράμμα αυτό στον πα-
τέρα τής, τό γράμμα αυτό που παράτσε και περιεπλανήθη τό-
σον καιρό !...

Έν τώ μεταξύ ό χήρος, είχε συνειθίσει σιγά σιγά στη ζωή του
κατάδικου. Είχε γίνει παιά σιωπηλό και φαινόταν σάν άπορηρη-
μένος από βαθιές σκέψεις. Τό βλέμμα του είχε διαρκώς μιά έκ-
φραση άρηρημάδας. Τι τόν ένδιέφερε ό κόσμος και ή ζωή ; Κανέ-
νας παιά και τίποτε δέν υπήρχε γι' αυτόν στον κόσμο. Ή έλευ-
θερία του φαινόταν σάν μιά λέξις χωρίς νόημα. Σχεδόν δέν είχε
καλά καλά έπίγνωση τού παραληφθέντος. Νόμιζε κανείς πώς είχε ά-
ποβλακωθί τελείως, τόσο πολύ ή σκέψεις και ή άναμνήσεις ήταν
θολές κ' άόριστες μέσο τό μυαλό του.

Όταν ό διευθυντής τής φυλακής του άνήγγιλε τήν άναθεώ-
ρηση τής δίκες του έκανε μιά χειρονομία νευρική διαμαρτυρίας

και εξεγέρσεως.

— Γιατί άσχολούνται άκόμη με μένα και με τις υποθέσεις μου ; είπε. Τι άλλο θέλουν από μένα ; Έγώ δέν περιμένο πειά καμμιά καλωσύνη άπ' την άνθρωπινη δικαιοσύνη.

Και όπό την στιγμή έκείνη τόν έκυρίευσε ένας μεγάλος φόβος. 'Ο φόβος μήπως άθωωθή και άρσθή έλεύθερος. Θά έπρεπε έτσι να φροντίσει να βρή δουλειά και να εργάζεται για να κερδίσει τό ψωμί του. Θά έπρεπε να έλθη σέ επικινδύνη μέ τους άνθρώπους και με την κοινωνία. Θά ξανάβλεπε τόν κόσμο με τις πολυτέλειές του, τις διασκεδάσεις του και τις χαρές του, αυτός τό άπόκληρος, ό δυστυχισμένος. Θά παρακολουθούσε την ευτυχία των άλλων, έκείνων που έχουν μία οικογενειακή έστία, αυτός τό όποιου ή οικογένεια είχε καταστραφή με τόσο δραματικό τρόπο.

“Ω, όχι ! Προτιμούσε να μείνη μακριά άπ' την βιοπάλη και τους πειρασμούς της : «Άς με άφίσουν ήσυχόν έδώ που βρισκομαι», έλεγε. Δέν ζητούσε τίποτε άλλο παρά την ήσυχία, την σιωπή και την λήθη. Αυτά άποτελούσαν πειά τόν μόνον πόθο της ζωής του.

Παρεκάλεσε, φώναξε, έπέμεινε. 'Αλλά κανένας δέν έδωσε προσχή στις διαμαρτυρίες και τις παρακλήσεις του. 'Όπως την άλλη φορά είχε ριχθή στην φυλακή έξιλαστήριο όθμα τόυ γοήτρου της 'Αστνομοίας έτσι και τώρα τόν έδραχναν στην βιοπάλη έξιλαστήριο όθμα τόυ γοήτρου της δικαιοσύνης.

“Έγινε ή άναθεώρησης, κηρύχθηκε άθώως και βγήκε από την φυλακή. Και τότε άρχισε γι' αυτόν ένα μαρτύριο, μεγαλείτερο, φρικότερο, τό μαρτύριο της πείνας, των κακουχιών, της άβλιότητος.

Γύριζε μέρα - νύχτα ζητώντας εργασία, έστο και την πιο ταπεινοκή, την πιο βαρειά, την πιο σκληρή. 'Αλλά δέν εύρισκε πουθενά. 'Όλοι τόυ έκλειναν την πόρτα.

Και όμως ήταν άθώως. 'Αλλά οι άνθρώποι μόλις τόν έβλεπαν έλεγαν μεταξύ τους :

— Δέν τόν θυμάσαι ; είνε αυτός που σκότωσε τό κοριτσάκι του... και έπειτα άθωώθηκε... ποιός έξέρε με τί τρόπο.

Μιά μέρα κοιρασιμένος πειά από την χωρίς άποτέλεσμα περιπλάνησι τό φώναξε :

— Φθάνει πειά ! “Αχ ! καλύτερη, χίλιες φορές καλύτερη ή φυλακή !

Και μετά την πρώτη αυτή σκέψη έκανε μία δευτέρα :

— «Πρέπει να ξαναγυρίσει έκεί κάτω. Με κάθε τρόπο πρέπει να γυρίσει στην φυλακή !»

Και τότε άρχισε να τριγυρίζει στό καλή τόυ μέρος, στην παλιά του γειτονιά, έκεί όπου είχαν ζήσει και είχαν πεθάνει τό «θού άγαπημένα άγα πλάσματα» τό δπως όνόμαζε πάντα την γυναίκα και την κόρη του.

“Όταν αντίκρισε τά παράθυρα τόυ δωματίου όπου είχε ζήσει τόσα χρόνια άγωνίας και λαχτάρας τόυ ήσαν κλάματα. “Έκλαψε, έκλαψε, ώρα πολλή... “Έπειτα με μία άπότομη κίνηση ορθώθηκε, τέτνωσ άπαιτητικά την γροθιά του προς τόν ουρανό και διευθίνθηκε προς τό μαγαζί της μανάβισσας, αυτής που στην δική του κατέθεσε ότι τόν ειδη να κακομεταχειρίζεται την γυναίκα του και ότι ήταν βεβαία πως μισούσε τό κοριτσάκι του.

Μπήκε μέσα στό μαγαζί της, άρπαξε ένα σίδερο που βήκε πρόσχειρο μπροστά του και με καταπληκτική ψυχραιμία, την χτύπησε στό κεφάλι και την άφησε στόν τόπο !

“Έπειτα βγήκε έξω και περίμενε να τόν συλλάβουν. 'Αλλά ό δρόμος ήταν έντελώς έρημος.

— Τι άτυχία, έψιθύρισε.

Και με βήμα άργό άπομακρύνθηκε...

“Όταν άνεκαλύφθη τό έγκλημα όλοι άπόρησαν.

— Έγκλημα μεθοδικά ώργανωμένο, μπ' έκτελεσμένο, ειπαν.

— ‘Ο κακοήγος έφρόνισε να λάβη όλα τά μέτρα του για να μίν άνακαλυφθή !...

‘Ο υπάλληλος όμως τόυ γειτονικού φαρμακείου ειπε ότι είχε ιδή έναν άλήτη έξω άπ' τό κατάστημα της μανάβισσας, και έδωσε τά χαρακτηριστικά του.

“Έπειτα από λίγες ώρες τά άστυνομικά όργανα συνέλαβον τόν χήρο, ό όποιος άπ' την πρώτη στιγμή όμολόγησε ότι αυτός διέπραξε τό έγκλημα.

— Ναί, έγώ τόν έσκότωσα ! ειπε άφοβα. Στείλτε με πάλι στην φυλακή... ή καλύτερα στην λαιμητόμο !

‘Αλλά ή όμολογία του άκριβώς έκείνη, έν συνδυασμώ με τό παρελθόν του και με την δικαστική πλάνη που είχε γίνει πρό έτών εις βάρος του, συνετέλεσαν ώστε να μίν τόν πιστεύει ούτε τώρα κανείς.

— Τά λέει σκοπίμως για να τόν στείλουν πάλι στην φυλακή. Τάχει χαμένα ό καυμένος, και δέν ξέρει τί να κάνει. Γι' αυτό προτιμάει να γυρίσει στην φυλακή, έλεγαν όλοι.

“Έτσι σκέφθηκαν και οι ένορκοι και παρά την έπιμονή του και τις βεβαιώσεις του, τόν κήρυξαν άθώο !

Και τόν άφησαν πάλι έλεύθερο, έρμαιο της κακομοιρίας του, να γυρίσει άλήτης άστεγος, χωρίς ψωμί, χωρίς μία γωνιά που να γείρη τό κεφάλι του, χωρίς σκοπό, χωρίς προορισμό, μόνος, παντέρημος, άπόκληρος, περιφρονημένος από όλους μακριά άπ' την φυλακή που δέν δεχόταν να τόν φιλοξενήσει σε μία σκεπτική γωνιά της !...

Paolo Teglio

ΤΟ ΓΡΑΦΙΜΟ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ

ΗΣΑΝ ΤΡΕΛΛΟΙ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ;...

‘Η γραφολογία, ός γνωστόν, έχει εξελιχθή σήμερα σε πραγματική επιστήμη. Έκείνο δέν πού άσασχολεί τους γραφολόγους περισσότερο από όλα είνε ό γραφικός χαρακτήρ των μεγάλων ανδρών.

‘Ο Δομπρόζο, ό διάσημος ψυχίατρος και φρενολόγος, ό όποιος άσχολήθηκε πολύ με την γραφολογία, λέγει ότι στόν γραφικό χαρακτήρα όλων των μεγαλοφυών ανδρών βρισκεί όμοιότητες με τόν γραφικό χαρακτήρα των φρενοπαθών. Λόγου χάριν ό γραφικός χαρακτήρ τόυ Δομμά, τόυ Γκιζώ, τόυ Ούσάι, τόυ ‘Ωζερν, μοιάζει υπερβολικά με τόν χαρακτήρα ενός φρενοπαθούς και έπιληπτικού όνόματι Μπατσιγκαλοτσι !...

‘Η όμοιότης αυτή τόυ γραφικού χαρακτήρος των μεγαλοφυών και των φρενοβλαβών οδηγεί τους ψυχολόγους να βγάδουν συμπεράσματα πολύ λίγο τιμητικά για τους πρώτους. Διότι είνε πλέον άναμνησθήτητον ότι ό γραφικός χαρακτήρ ενός ανθρώπου, είνε ό καθρέφτης τόυ χαρακτήρος του. ‘Απόδειξεις δέ τούτου είνε και τό ότι ό γραφικός χαρακτήρ ενός ανθρώπου δέν μένει ό ίδιος σε όλη του την ζωή, αλλά μεταβάλλεται.

‘Ο Μπωτελαίρι φημιζόταν για την οικικιλία τόυ γραφικού του χαρακτήρος τόν όποιο άλλαζε διαρκώς.

‘Ο μέγας μουσουργός Βάγνερ είχε κανονικώτατον και καλλιγραφικώτατον χαρακτήρα, έργασε δέ πάντοτε σε χαρτί άρροματιωμένο με άρωμα ρόδων. ‘Επίσης ό Βικτωριέν Σαρδού έγραφε σε ειδικό χαρτί, που κατασκευαζόταν επίτηδες γι' αυτόν. ‘Ο Έδγαρ Πόε έγραφε σε χαρτόνια στενά και υπερβολικά μακριά.

‘Ο Χάινε, ό Μίλτων και ό Ροσσίνι έγραφαν ξεπλωμένοι στό κρεββάτι τους.

‘Ο Γκερράρτζι έγραφε σε μεταξωτό χαρτί και ήταν υπερήγρος για τόν ώραίο και κανονικό γραφικό του χαρακτήρα.

‘Ο Μπετόβεν είχε άπείσιον γραφικό χαρακτήρα και έντελώς δυσανάγνωστον.

Πιο καλλιγράφοι από όλους τους μεγάλους συγγραφείς ήσαν ό Φενελόν και έπειτα ό Ρουσσώ, ό Λαρταίνος, ό ‘Αλφρέντ ντε Μυσσέ και ό μέγας παιδαγωγός Σπένσερ. ‘Επίσης ώραιον χαρακτήρα είχαν ό Δεοκάρνι, ό Τουρκουώτος Τάσσο, ό Μαντζόνι και ό ‘Αλφιέρι.

Οι μεγάλοι στρατηγοί της ιστορίας ήσαν όλοι σχεδόν κακογράφοι προεξάρχοντος τόυ Μεγάλου Ναπολέοντος, ό όποιος πως ήταν μέγας σε όλα του ήταν και...μέγας κακογράφος, ό μεγαλείτερος ίσως από όλους !...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΑΝΤΟΣ ΚΛΕΒΟΥΝΙ..

“Άς παμηγορηθούμε... Καταχρήσεις και παληανθρωπικές γίνονται σ' όλο τόν κόσμο.

Στό Παρίσι πήγε τελευταίος κάποιος βουλευτής στό ύπουργείο των ‘Εσαστερικών και ειπε τόυ ύπουργού :

— Κύριε ύπουργέ, έχομαι να ζητήσω την συνδρομή σας για την κυρία Π... χήρα ενός παλιού συναδέλφου μας. ‘Ο συνάδελφός μας πέθανε φτωχός κι ' ή χήρα του σχεδόν πεινά !...

Γεμάτος συγκίνηση ό ύπουργός παρέδωκε 500 φράγκα στό βουλευτή και ύποσχέθηκε να έσασφαλίση και μηνιαίο βοήθημα για τή χήρα, όπερ και έπραξε.

‘Εξάφνα όμως ό κ. ύπουργός έμαθε μία μέρα, κατά τύχη, πως «ή φτωχή χήρα» είχε...πεθάνει πριν από έξη χρόνια !

“Όταν λοιπόν μετά μερικές βδομάδες πήγε πάλι ό περίφημος πατήρ τόυ έθνους να «θίξη» τό μηνιαίο βοήθημα της χήρας, ό ύπουργός τό ειπε λυπημένος διήεν :

— Κύριε βουλευτά, έχω να σας άναγγείλω μία θλιβερή ειδησι !

— Ποιάν, κύριε ύπουργέ !

— ‘Η χήρα κυρία Π...πέθανε...πριν από έξη χρόνια !

Και πριν προλάβει ό καταχραστήρ βουλευτής να συνέλθη, ό ύπουργός έπρόσθεσε σαρκαστικά :

— Πάρτε τώρα τό τελευταίο αυτό πεντακοσάρικο για να της πάτε άνθη στόν τάφο της, αφού την έσυμπαθούσατε τόσον πολύ !

ΣΚΕΨΕΙΣ

- Εύκολώτερο είνε να γίνης τίμιος παρά άτιμος.
- ‘Όταν ένας άνδρας γελάει όπου σταθεί κι' όπου βρεθεί, να καταλάβετε πως ή γυναίκες τόν εκαναν να κλάψη πολύ.
- ‘Η υπερβολική έξυπνάδα ενός ανθρώπου μάς κάνει συχνά να τόν συχαίνουμε.
- Την άγάπη την αισθάνεται δυνατά και έντονα μονάχα εκείνος που δέν την έκμιστηρεύεται στην γυναίκα που άγαπάει.

